FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. TESAURO

fremsat den 20. april 1989 *

Høje Domstol.

Nærværende anmodning om præjudiciel afgørelse hører til den allerede ganske store gruppe retsager, der vedrører spørgsmålet om gyldigheden af medansvarsafgifter. Domstolen har ved en række afgørelser [1] fastslået, at dette instrument og de væsentligste gennemførelsesbestemmelser dertil i princippet er i overensstemmelse med fællesskabsretten, om end Domstolen har korrigeret ordningen på et bestemt punkt, som jeg senere vil komme tilbage til.

I nærværende sag (som vedrører Rådets forordning (EØF) nr. 1579/86 af 23. maj 1986 og den senere vedtagne gennemførelsesforordning, Kommissionens forordning nr. 2040/86 af 30. juni 1986) gør firmaet Schräder, der driver handel med kornprodukter, for den nationale domstol gældende, at den nævnte afgift ikke har gyldigt grundlag, og Schräder påstår sig frifundet for at betale afgiften under påberåbelse af argumenter, som Domstolen imidlertid efter min mening allerede for størstedelens vedkommende har taget stilling til og forkastet i sine tidligere afgørelser.

Spørgsmålet om de nævnte forordningers gyldighed er endvidere omtvistet under en anden sag (sag 195/87, hvori jeg også fremsætter forslag til afgørelse i dag), om end på grundlag af andre anbringender, der ikke angår afgiftens lovlighed i sig selv, men derimod spørgsmålet, om opkrævningsordningen for afgiften er lovlig.

Uanset denne forskel er det min opfattelse, at såfremt Domstolen i sidstnævnte sag tiltræder den løsning, jeg har foreslået i mit forslag til afgørelse (som jeg henviser til), vil den nævnte løsning tillige have relevans for det svar, som skal gives den nationale ret i nærværende sag.

Jeg skal derfor allerede nu foreslå, at Domstolen, såfremt den mener at kunne følge forslaget til afgørelse i sag 195/87, i dommen i nærværende sag henviser til dommen i sag 195/87.

Efter at dette er sagt, skal jeg i det følgende begrænse mine bemærkninger til bedømmelsen af de ugyldighedsanbringender, der er fremført i nærværende sag, og som er omhandlet i forelæggelseskendelsen fra den nationale ret.

Hjemmelen for forordning nr. 1579/86

De af den nationale domstol fremførte tvivl med hensyn til forordning nr. 1579/86's gyldighed vedrører så godt som udelukkende den angiveligt manglende hjemmel.

* Originalsprog: italiensk.

1 — Jfr. dom af 21. februar 1979, Stölting, sag 138/78, Sml. s. 713, dom af 9. juli 1985, Bozzetti, sag 179/84, Sml. s. 2301, dom af 29. juni 1988, Van Landschoot, sag 300/86, Sml. s. 3443, og dom af 19. april 1988, Versele-Laga, sag 64/87, Sml. s. 1961.

Min gennemgang vil derfor i det væsentlige være koncentreret om dette spørgsmål.

Den forelæggende ret finder — idet den hermed tiltræder den af sagsøgeren i hovedsagen fremførte opfattelse — at den nævnte forordning ikke alene skulle have været støttet på Traktatens artikel 43, men tillige på artikel 201.

Til støtte for denne opfattelse anføres i det væsentlige to argumenter.

For det første — anføres det — er medansvarsafgiften henset til sin konkrete udformning ikke en landbrugspolitisk foranstaltning af økonomisk karakter, men i det væsentlige en foranstaltning med karakter af beskatning og dermed i strid med bestemmelsen i artikel 1, stk. 4, nr. 4, i forordning nr. 1579/86 [2]. Dette skal fremgå ikke blot af afgiftens høje niveau, men tillige og navnlig af det forhold, at afgiften i sidste ende påhviler nogle (de kornforarbejdende virksomheder), der ikke er ansvarlige for overskudsproduktionen. Selvom afgiften bidrager til at afhjælpe de finansielle vanskeligheder inden for den nævnte sektor, har den følgelig efter sit formål ingen sammenhæng med og dermed ingen faktisk indflydelse på de økonomiske dispositioner, der træffes af erhvervsdrivende (kornproducenterne), som bestemmer udbuddet og dermed tillige de eventuelle overskud. Idet der således foreligger en afgift med skattekarakter, havde Rådet ikke beføjelse til at indføre den alene på grundlag af artikel 43.

2 — Det hedder i denne bestemmelse: »Den i denne artikel omhandlede afgift betragtes som en del af interventionerne til regulering af landbrugsmarkederne for korn og indgår i finansieringen af udgifterne inden for kornsektoren.«

Det hævdes, at man også når til dette resultat på grundlag af et andet argument.

Artikel 2, stk. 2, i Rådets afgørelse 70/243/EKSF, EØF, Euratom af 21. april 1970 (EFT 1970 I, s. 201) har følgende indhold:

»Egne indtægter, der optages på Fællesskabernes budget, er endvidere indtægter, der hidrører fra andre afgifter, som inden for rammerne af en fælles politik måtte blive indført i overensstemmelse med Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab eller med Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, for så vidt den behandling, der omhandles i artikel 201 i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab eller i artikel 173 i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab, er blevet afsluttet.«

Eftersom der med medansvarsafgiften netop er tale om en afgift, der er indført inden for rammerne af en fælles politik, følger det også af denne bestemmelse, når den fortolkes som hævdet af sagsøgeren i hovedsagen, at Rådet skulle have anvendt artikel 201 som hjemmel og have fulgt den dér foreskrevne procedure.

Jeg mener ikke, at disse to argumenter kan tiltrædes.

For det første har Domstolen i dom af 9. juli 1985, Bozzetti (sag 179/84, Sml. s. 2301) angående medansvarsafgiften for mælk fastslået, at denne

»... skal 'anses for at være en del af de interventioner, der har til formål at regulere landbrugsmarkederne'. Der er altså tale om en afgift af først og fremmest økonomisk natur, der har den samme betydning som de øvrige interventioner, der er fastsat inden for rammerne af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter. At medansvarsafgiften, hvis provenu umiddelbart skal anvendes til dækning af forskellige udgifter til foranstaltninger inden for rammerne af den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, ikke er en af Fællesskabets 'egne indtægter' får ikke betydning for vurderingen af afgiftens beskaffenhed, for så vidt som den har til formål at medvirke til reguleringen af det omhandlede marked.« (præmis 19).

Det således anførte kan overføres på afgiften for korn, der ganske svarer til den anden afgift, såvel efter sin struktur — som det vil fremgå i det følgende — som efter sin funktion, og dette sidste er det vigtigste.

Jeg har allerede nævnt, at artikel 1, stk. 4, nr. 4, i forordning nr. 1579/86 betegner den omhandlede afgift »som en del af interventionerne *til regulering af landbrugsmarkederne for korn*«. Som det endvidere fremgår af betragtningerne til forordningen (anden betragtning), har den nævnte foranstaltning, som indgår i en mere vidtrækkende strategi til genoprettelse af ligevægten på markedet, dernæst det særlige formål at oplyse producenterne om situationen på det pågældende marked. Som anført af Kommissionen og Rådet adskiller afgiften sig i sine virkninger ikke fra en nedsættelse af interventionsprisen i samme omfang, men den er mere fleksibel. Der er således tale om et konkret signal til producenterne, hvorved man uden at ændre støtteordningerne inden for sektoren tilstræber at genoprette den naturlige ligevægt mellem udbud og efterspørgsel.

Når dette er foranstaltningens funktion — overordentligt kortfattet beskrevet — ses det ikke, hvorledes man med rimelighed kan bestride, at foranstaltningen i det væsentlige er af økonomisk art, således som det i øvrigt udtrykkeligt er fastslået i Domstolens praksis vedrørende mælkesektoren.

Modsat det af sagsøgeren anførte er der hverken med hensyn til afgiftens opkrævningsmetode (forarbejdningsvirksomhederne afregner i producenternes sted) eller afgiftens størrelse noget, der taler imod at tillægge afgiften den nævnte økonomiske karakter.

Jeg skal senere vende tilbage til disse spørgsmål. Det er her tilstrækkeligt at fastslå, at de til støtte for sagsøgerens synspunkt fremførte anbringender bygger på urigtige forudsætninger.

Med hensyn til fremgangsmåden for opkrævningen er det ikke rigtigt, at afgiften hviler på forarbejdningsvirksomhederne. Forholdet er — i det mindste i princippet — det modsatte. Selvom afgiften betales af forarbejdningsvirksomhederne, overvæltes den — via et fradrag i købsprisen — *obligatorisk* på producenten. Denne er således den egentlige afgiftspligtige, mens forarbejdningsvirksomheden kun agerer som stedfortræder. Den egentlige adressat for den økonomiske foranstaltning er stedse producenten, idet afgiftsordningen og afgiftens størrelse påvirker producentens dispositioner. Ordningen med overvæltning er således i overensstemmelse med afgiftens særlige for-

mål, nemlig at give producenterne konkret oplysning om konjunkturerne på markedet.

Afgiftens størrelse — der var fastsat til 3% for de to første år — synes ikke urimelig, når henses til, at man på et marked med strukturbetingede overskud søger at opnå lavere — eller i hvert fald stabile købspriser.

I øvrigt bemærkes, at selvom afgiftens størrelse er fastsat ud fra finansielle hensyn (udgifterne på budgettet til støtte af overskudsproduktionen), hænger niveauet alligevel sammen med den afgørende økonomiske betragtning, der ligger til grund for foranstaltningen, nemlig — som allerede anført — at »producenterne bør oplyses om markedssituationen« for »hurtigst muligt at nå til en bedre markedsligevægt og kontrol med væksten« (anden betragtning til forordning nr. 1579/86).

Efter min opfattelse må det herefter antages, at selvom afgiften utvivlsomt har et finansielt islæt, for så vidt som den bidrager til at begrænse udgifterne til forvaltning af foranstaltningerne på kornmarkedet, fremtræder den ikke desto mindre konkret som en foranstaltning til regulering af markederne og er dermed i det væsentlige af økonomisk art. Det anførte giver således ikke grundlag for at hævde, at den omtvistede forordning tillige skulle have været støttet på Traktatens artikel 201.

Et sådant krav kan heller ikke for en nærmere betragtning støttes på artikel 2, stk. 2, i Rådets førnævnte afgørelse angående egne indtægter. Medens artikel 2, stk. 1, som med rette anført af Rådet, er en præceptiv forskrift, idet den omhandler indtægter, der *ubetinget* udgør egne indtægter, er stk. 2 rent vejledende, idet den modsat omhandler indtægter, der alt efter omstændighederne vil kunne henregnes til de egne indtægter. I det i stk. 2 omhandlede tilfælde bliver det først nødvendigt at anvende proceduren i artikel 201, når beslutningen om at opføre en bestemt konto under de egne indtægter er truffet, og først da. Finder man derimod, at en bestemt indtægt ikke skal opføres under de egne indtægter og dermed optages i Fællesskabernes almindelige budget, er det klart overflødigt, ja end ikke hjemlet, at anvende proceduren i artikel 201.

Således forholder det sig netop med medansvarsafgiften. Dette har Domstolen i øvrigt allerede lagt til grund i dom af 21. februar 1979, Stölting (138/78, Sml. s. 713). I denne sag havde sagsøgeren i hovedsagen bestridt, at artikel 43 gav fællesskabsinstitutionerne fornøden hjemmel til at opkræve produktionsafgiften for mælk, idet denne angivelig var en afgift, der kun kunne være indført på grundlag af artikel 201. Domstolen fastslog imidlertid med en henvisning til afgiftens funktion, at Rådet var beføjet til at vedtage afgiften på grundlag af artikel 43. Herved fulgte Domstolen forslaget til afgørelse fra generaladvokat Mayras, som havde anført:

»Artikel 201 udgør således grundlaget for indtægter som uden forskel skal dække alle udgifterne på budgettet.

Men artiklen udelukker ingenlunde, at Rådet inden for rammerne af særlige ordninger, navnlig vedrørende den fælles landbrugspolitik, har kompetence til at skabe indtægter, som på grund af deres direkte forbindelse med foranstaltninger, der påvirker udgifterne i den pågældende sektor, mindsker virkningen heraf.«

I denne forbindelse nævnte Mayras tillige, at der blandt interventionerne til regulering af landbrugsmarkederne allerede eksisterer visse indtægter, som ikke udgør egne indtægter, der tilvejebringes ved anvendelse af proceduren efter artikel 201 (f. eks. sikkerhedsstillelser og garantier, der opkræves af og tilfalder Fællesskabet), og han konkluderede herefter, at artikel 201 ikke fandt anvendelse på medansvarsafgiften [3].

Det skal imidlertid tillige understreges, at det ikke alene ses at være unødvendigt at anvende artikel 201 på den i nærværende sag omhandlede afgift — det er endog forkert. Selvom afgiften skal afhjælpe nogle strukturbetingede skævheder, udgør den nemlig alligevel en foranstaltning for bestemte sektorer, og den er nøje udformet under hensyntagen til de særlige forhold dér og er i det hele af betinget karakter, idet anvendelsen af foranstaltningen beror på, hvorvidt den manglende balance på området vedvarer. Som anført af Rådet synes det mest korrekt at holde indtægter, der ikke er generelt anvendelige og ikke er permanente, uden for begrebet egne indtægter.

3 — Det er klart, at disse bemærkninger vedrørende afgiften for mælk også kan overføres på den afgift, der er indført inden for kornsektoren. Ud over den allerede nævnte funktionelle lighed mellem de to afgifter skal endvidere nævnes det strukturelle moment, at afgiften i begge tilfælde beregnes på grundlag af en fast sats (1,5 — 3% for mælk, 3% for korn i de første to år) på grundlag af et fælles afgiftsgrundlag (indikativprisen for mælk, interventionsprisen for korn). Som allerede nævnt er landbrugsproducenten endvidere i begge tilfælde afgiftsskyldner.

Endelig er det i fuld overensstemmelse med det anførte, når det bestemmes, at afgiftens provenu ikke skal anvendes »uden forskel til finansieringen af samtlige udgifter« for Fællesskabet — således som foreskrevet for de egne indtægter (artikel 5 i Rådets førnævnte afgørelse af 21. april 1970) i overensstemmelse med princippet om budgettets almindelige karakter — men tværtimod (jfr. artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 1579/86) alene anvendes til »finansieringen af udgifterne inden for kornsektoren«.

Forordning nr. 1579/86 kunne følgelig efter min mening vedtages alene på grundlag af Traktatens artikel 43, og den er derfor ikke behæftet med en mangel med hensyn til hjemmelen.

Spørgsmålet, om afgiften er egnet til at nå det fastsatte mål

Sagsøgeren i hovedsagen har anført, at afgiften ikke er egnet til at nå det mål at stabilisere markedet, jfr. Traktatens artikel 39, og at den dermed er ulovlig i henhold til artikel 40, stk. 3.

Ifølge sagsøgeren skyldes den nævnte uegnethed to forhold:

— afgiften omfatter en for lille del af landbrugsproduktionen (mindre end 50%),

— den kan bevirke en prisforhøjelse for kornprodukter og dermed en begrænsning af efterspørgslen.

Foranstaltningen har derfor, hævder sagsøgeren, fra første færd været ineffektiv med hensyn til målsætningen at genoprette ligevægten mellem udbuddet og efterspørgslen på det pågældende marked; den har muligvis ligefrem modvirket denne målsætning.

Det må imidlertid herved bemærkes, at når Rådet vedtager foranstaltninger af denne art og herved overvejer, om de er hensigtsmæssige, har det et vidt skøn, der modsvarer det politiske ansvar, som Traktatens artikler 40 og 43 tillægger det (jfr. Stölting-dommen, præmis 7).

Når Rådet mellem flere muligheder vælger den løsning, der findes mest hensigtmæssig med henblik på det tilsigtede mål, træffes valget som led i udøvelsen af dette skøn (jfr. Bozzetti-dommen, præmis 30).

Det fremgår af det anførte, at Domstolen med hensyn til dette konkrete spørgsmål kun udøver en begrænset legalitetskontrol, idet den alene prøver, om der foreligger åbenbar vildfarelse, magtfordrejning eller en åbenbar overskridelse af grænserne for institutionens skøn.

Således har Domstolen i Biovilac-dommen [4] fastslået, at alene en foranstaltnings *åbenbare uoverensstemmelse* med de i artikel 39 angivne mål kan anfægte foranstaltningens lovlighed. Tilsvarende har Domstolen i Stölting-dommen udtalt, at dersom en foranstaltning *klart er uegnet* med henblik på det af den kompetente institution forfulgte formål, vil der hermed kunne foreligge ugyldighed.

Den omstændighed, at retsakten blot er ineffektiv, kan derimod ikke i sig selv begrunde, at retsakten betragtes som ugyldig, og manglende effektivitet kan kun tillægges betydning i forbindelse med en egnethedsvurdering, der falder uden for Domstolens beføjelser (jfr. Biovilac-dommen).

Det ses klart, at institutionen i nærværende sag ikke har overskredet grænserne for sit skøn, i det mindste ikke på de punkter, som man har drøftet i nærværende sag.

I det omfang, hvori den omhandlede afgift har til formål at begrænse udbuddet ved hjælp af en konkret påvirkning af producenterne, er den nemlig principielt forenelig med det formål at stabilisere markedet, som nævnes i artikel 39.

Ingen bestrider i øvrigt, at indførelsen af afgiften har bevirket en nedsættelse af støtteprisen for korn på alle niveauer samt forbedret den finansielle situation på området, idet man har frigjort midler, der er nødvendige for iværksættelsen af et program for skabelse af nye afsætningsmuligheder.

De af sagsøgeren i hovedsagen fremførte anbringender vedrørende afgiftens virkninger på priserne og efterspørgslen er således ikke alene utilstrækkeligt grundlag for at

4 — Dom af 6. december 1984, Biovilac, sag 59/83, Sml. s. 4057 (præmis 17).

kende foranstaltningen ugyldig, men er også uden grundlag i de faktiske omstændigheder.

Hvad dernæst angår foranstaltningens begrænsede virkning som følge af de omfattende fritagelsesbestemmelser, kan man for det første bemærke, at selvom disse begrænsninger måske har formindsket ordningens effektivitet, har de ikke — som netop anført — gjort den virkningsløs. For det andet er udvidelsen af de hjemlede fritagelser objektivt grundet i økonomiske hensyn, hvilket Domstolen har fastslået ved dom af 29. juni 1988, Van Landschoot, 300/86, Sml. s. 3443. Endelig skal det under alle omstændigheder understreges, at når institutionen under de netop beskrevne omstændigheder fastlægger et mere eller mindre vidt materielt anvendelsesområde for afgiften, overskrider den ikke herved grænserne for sit skøn og skaber ingen tvivl om retsaktens gyldighed.

Anbringendet om, at afgiften er ulovlig, fordi den er uegnet til at nå det fastsatte mål, er følgelig efter min opfattelse uden ethvert grundlag.

Krænkelse af grundrettighederne

Ifølge det af sagsøgeren i hovedsagen anførte foreligger en sådan krænkelse navnlig derved, at afgiften påhviler en gruppe afgiftspligtige (forarbejdningsvirksomhederne), der ikke er ansvarlige for overskuddene.

Ifølge sagsøgeren er der dermed tale om en beskatning, der er uretfærdig og derfor i strid med principperne for udøvelsen af erhvervsmæssig virksomhed efter fællesskabsretten selv.

Som allerede nævnt i det foregående hviler dette ræsonnement på en urigtig forudsætning. Byrden ved den afgift, som forarbejdningsvirksomhederne har betalt, skal obligatorisk overvæltes på producenterne. Dette fremgår af artikel 1, stk. 4, punkt 6, i forordning nr. 1579/86 (»afgiften skal væltes over på producenten«) såvel som af den sjette betragtning til og artikel 5, stk. 1, i Kommissionens gennemførelsesforordning (forordning nr. 2040/86) [5].

Producenten er således afgiftsskyldner. Forarbejdningsvirksomheden bærer som stedfortræder blot en beskeden byrde, der består i administration og bogføring, og som kan betragtes som rimelig og dermed berettiget, når henses til, at selvom denne gruppe erhvervsdrivende ikke er umiddelbart ansvarlig for overskuddene, er de et led i det omhandlede marked og med sikkerhed interesseret i, at dette stabiliseres. Idet afgiftsbyrden overvæltes, er det således principielt udelukket, at den kan betragtes som en afgift, der i urimelig grad belaster forarbejdningsvirksomheden, og som må anses for stridende mod de grundlæggende rettigheder. Hermed er ikke sagt, at den måde, hvorpå denne overførsel teknisk gennemføres, nødvendigvis er uden brist. Dette er

5 — Betragtning seks til forordning (EØF) nr. 2040/86 har følgende indhold:
»Et af formålene med medansvarsafgiften er at gøre producenterne mere bevidste om markedsrealiteterne; afgiftsbyrden bør derfor overvæltes på producenterne; der bør derfor indføres en faktureringsordning, hvorved der tages hensyn til dette krav; overvæltningsprincippet gælder uanset eventuelle modstridende kontraktsbestemmelser;«
Forordningens artikel 5, stk. 1, er sålydende:
»1. De erhvervsdrivende, som gennemfører de i artikel 1, stk. 1, omhandlede forarbejdninger, overvælter medansvarsafgiften på deres leverandører. Overvæltning finder ligeledes sted ved hver forudgående transaktion indtil det leveringled, hvor producenten er leverandør.
For hver af de i første afsnit nævnte transaktioner skal de pågældende bilag særskilt udvise det fratrukne afgiftsbeløb.«

imidlertid et andet spørgsmål — som er genstanden for sag 195/87 — og som skal vurderes ud fra nogle meget specielle overvejelser (vedrørende virkningen af landbrugsomregningskurserne i forbindelse med handel mellem staterne), som er uden enhver forbindelse med nærværende sag.

Uden at det er nødvendigt at tage særskilt stilling til hvert enkelt forhold, der hævdes at indebære forskelsbehandling, skal det blot bemærkes, at disse forhold alle skal hænge sammen med bestemmelsen i artikel 1, stk. 2, afsnit 2, i forordning nr. 2040/86, som i det hele afgiftsfritager korn, der skal anvendes til foder inden for den bedrift, hvor kornet er produceret.

Den konkrete afgiftssats (3% i de to første anvendelsesår) er som allerede anført ikke uforholdsmæssig på et marked, hvor udbuddet af strukturmæssige årsager overstiger efterspørgslen. Det ledende kriterium for beregning af afgiften nævnes endvidere i den tredje betragtning til forordning nr. 1579/86. På dette konkrete punkt er institutionens skøn således i det mindste delvis begrænset. Bortset fra tilfælde, hvor det nævnte kriterium åbenbart er tilsidesat, kan man derfor udelukke, at den fastsatte afgiftssats må betragtes som uforholdsmæssig.

Her er det efter min mening tilstrækkeligt at henvise til, at spørgsmålet allerede er besvaret i den tidligere nævnte dom i Van Landschoot-sagen. Domstolen fandt, at en sådan fritagelse principielt var berettiget, idet korn, der forbruges på bedriften, ikke bringes på markedet og følgelig ikke bidrager til skabelsen af overskuddene (jfr. navnlig dommens præmis 11).

Jeg mener herefter ikke, at man kan anse grundlæggende rettigheder for krænket på noget punkt i nærværende sag.

Efter at have anerkendt motiveringen for denne fritagelse udvidede Domstolen dernæst dens rækkevidde, idet den anså det for diskriminerende, at fritagelsen kun skulle omfatte bedrifter, der anvender korn, som er forarbejdet på deres egne anlæg, derimod ikke de bedrifter, der anvender korn af egen produktion, men forarbejdet af andre virksomheder.

Spørgsmålet, om afgiftsordningen er diskriminatorisk

Sagsøgeren har under behandlingen af sagen for den nationale domstol gjort gældende, at ordningen vedrørende opkrævning af afgiften som reguleret i forordningerne nr. 1579 og nr. 2040/86 virker diskriminatorisk.

I lyset af hvad der er fastslået ved Van Landschoot-dommen, kan jeg ikke tilslutte mig den i nærværende sag fremførte kritik af bestemmelserne om fritagelse for afgiften som værende diskriminerende.

Jeg skal herefter foreslå, at Domstolen besvarer den nationale rets spørgsmål som følger:

»Gennemgangen af det præjudicielle spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 1579 af 23. maj 1986 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 2040 af 30. juni 1986.«